

TÜRKİYE HAKLARI: **FİLMARTI FİLM**
Bestekara Sokak No:70/7
Kavaklıdere / ANKARA
Tel: +90 312 467 2002
Fax: +90 312 467 2003
Web: www.filmarti.com.tr

GERONIMO

Fransa / 2014 / 107dakika

Türkiye Gösterim Tarihi: 27 Mart 2015
BAŞKA SİNEMA - www.baskasinema.com

OFFICIAL SELECTION
FESTIVAL DE CANNES
özel gösterim

GERONIMO

BİR TONY GATLIF FİLMİ

Fransa'nın güneyi. Boğucu Ağustos sıcağında, genç bir sosyal eğitimci olan Geronimo, St. Pierre mahallesinin gençleri arasındaki gerilimi yatıştırmaya çalışıyor. Türk kökenli genç bir kız olan Nil Terzi'nin görücü usulü evliliğinden kaçıp, çingene sevgilisi Lucky Molina'nın kollarına koştuğunda mahallenin havası değişiyor. Onların kaçışıyla iki grup arasındaki düşmanlık da alevleniyor. Karşılıklı tartışmalar ve müzikal atışmalar başlayınca, Geronimo etrafında olup bitenlere kayıtsız kalamıyor ve tarafları yatıştırmak için kolları sıvıyor.

'Geronimo önceki filmlerimden çok farklı bir film. Kendimi daha özgür hissettim.'

Röportaj: Mélissa Bounoua

MÉLISSA BOUNOUA: Geronimo bir Apaçiydi. Filminizdeki Geronimo ise, bir sosyal eğitimci, gençleri kurtaran bir sokak gözlemcisi. . 962'de Fransa'ya ilk geldiğinizde karşılaştığımız birilerinden mi ilham aldınız?
TONY GATLIF: Geronimo karakterini geliştirirken, kendi sokak eğitimcilerimden birinden ilham aldım. Kendisi şimdi seksen beş yaşında ve hala arkadaşım. Bu harika insanları göstermek istedim. Çocukları şiddet dolu bir dünyanın içinden çıkarıp, onlarla sadece konuşarak nasıl kurtardıklarını gördüm. Ben çocuk ıslah evindeyken bir tanesi kafasını yere vurup deliye dönen on üç yaşındaki çocukla ilgileniyordu. O zamanlar ben on beş, on altı yaşındaydım ve gözlerimle bu sahneye tanık olmuştum. Hemen etrafında bir daire oluşturduk. Eğitimci onunla konuşarak olayın üstesinden gelmeye çalışıyordu: 'Beni duyabiliyor musun? Duyabiliyor musun? Yeter artık, kendine zarar veriyorsun.' Çocuk tepki vermedi. Ben hemen: 'Kafasının altına yastık koyalım!' dedim. Çocuk, kendisiyle ilgili bir şey kasetmediğini anladı. Onunla dalga geçtiğimi düşündü ve bana saldırdı. Beni öldürmek istedi. Bu olay, kelimelerin gerçekten farklılık yaratabileceğini görmemi sağlamıştı.2012 yılıydı, bir gün dışarı çıkmıştım ve bir sokağın ucunda insanların toplandığını gördüm. Birden bu olay aklıma geldi. Biri 'Bıçağı var' dedi. Elli yaşlarında bir adam başka bir adamı arabanın üstüne doğru yatırmış ve boğazına bıçak dayamıştı. Her an saplamaya hazırdı. Tam bu esnada aklıma Geronimo için bir fikir gelmişti. Olaya müdahil oldum ve adamlarla konuşmaya başladım. 'Bıçağı bırak. Ne yapıyorsunuz?' Beni dinlemiyordu. 'Bak pişman olacaksınız!' diye bağırdım. Bana bir bakış attı ve bıçağını indirdi. 'Pişman' sözcüğü kafasına girmişti ve hesap yapmıştı.

MB: Bu hikayeleri görüntülere nasıl aktardınız?
TG: 85 yaşındaki sokak eğitimcimi aradım ve aklımdaki başka bir hikayeyi ona anlattırdım. 'Bir zamanlar kurtardığın bir kız vardı, hatırlıyor musun?' dedim. Erkek arkadaşı yeni terk etmişti, gerçekten çok üzgündü ve kızı deniz kenarına götürüyordu. Otobanda 100 km hızla Deauville'e giderken, kız birden kapıyı açıp fırlamış. Eğitimci de, kızı tekerleklerin altına girmeden yakalayıp kurtarmıştı. Bu hikaye beni çok etkilemişti. Filmde olmalıydı. Nailia Harzaoune, Türk bir aileden gelen ve görücü usulü evlilikten kaçan gelin karakterini oynayan Nil, Céline Sallette'nin oynadığı eğitimci karakterinin sürdüğü arabadan dışarı atlar. Nailia'ya durumu şöyle anlattım: 'Eğitimci seni korumak için bir yere götürüyor ama sen abilerinin intikam almasından ve sana zarar vermelerinden çok korkuyorsun. Panik oluyorsun, kimseye güvenmiyorsun, içgüdüsel olarak kaçmak istiyorsun.' Çekim harikaydı ve neredeyse gerçeğe yakındı. Çünkü o sahneyi çektiğimizde, daha araba durmadan Nailia kendini atmıştı! Kurguyu yaparken, elimizdeki malzemeyi gördüğümde, gerçekten inanamadım. Başımдан aşağı kaynar sular döküldü.

MB: Geronimo bir erkek adı. Bir kadın karaktere (Céline Sallette) bu ismi neden verdiniz?
TG: Daha modern bir film olması için eğitimcinin kadın olması gerektiğini fark ettim. Hikaye özgür ruhlu, rahat ve güçlü iki kadının etrafında gelişiyor. Biri geleneklerini reddeden, aldığı risklerin farkında olan bir kadın, ona başaracağından emin olması için yardım eden ve öldürülmeyeceğine inanmasını sağlayan ise eğitimci. Bu eğitimci tatlı ruhlu ama merhametli olanından değil. Hayatı başkalarına adanmış. Kendi özel hayatı yok ve yıkık dökük bir eve benziyor. Bu çocukların içinde bir adama sapsaydın, o kişi

kazanamazdı çünkü bir baba figürü olurdu. Bu orijinal senaryoda vardı ama ben beğenmedim, birkaç hafta boyunca yeniden yazmaya devam ettim, neyin yanlış olduğunu anlayamadım. Kadınlar daha güçlüdür, daha adildir ve o kadar sıradan değildirler. Erkekler hep işleri çözen, bir şeylerden sorumlu olan kurtarıcıyı oynarlar.

MB: Ona 19.yüzyıl'da yaşayan bir Apaçi olan Geronimo diye seslenerek ne demek istediniz?
TG: O bir Apaçi'ydi, ailesinin onların öcünü almaya geldiğinde kendilerini korumak için 'Aziz Geronimo' diye bağırın Meksikalılar tarafından katledildiğini görmüştü. Bu yüzden bu adı benimsemişti. Geronimo ruhunun, toprağının ve insanların kendisinden çalıştığı bir kişinin sembolüdür: ihanet edilen bir kişinin. Ayrıca bu hemen hemen karaktere bir azizin adını vermek gibiydi tıpkı birine Pierre ismini vermek istemeniz gibi. Bir kadına bir Kızılderili'nin ismini vermek zaten biraz asiydi.

MB: Céline Sallette'i oynamak nerden aklınıza geldi?
TG: Céline'i görür görmez, onun doğru kişi olduğunu anladım. O otuzlarında, diğer genç oyunculardan benden daha yakın. Güçlü bir karakter, onlarla nasıl konuşacağını biliyordu, onların kontrolden çıkmaya eğilimli olduklarını biliyor ve onlara destek oldu. Ona rolü için 90'larda Endülüs'te İyi Yolculuklar'ı çekerken tanıştığım 25 yaşındaki bir şarkıcıdan esinlendiğimi anlatmak için bir mektup yazdım. İnsanlar onu Caïta diye çağırıyordu. Onu İspanyol çingenelerini göstermek için seçmiştim. Onun davranışlarından dolayı şaşırılmıştım. O parneriyle yaşayan özgür ruhlu bir çingene kadın ve herkesin prenses veya kraliçe olarak kabul ettiği bir genç kadındı. Dokunulmazdı ve sokağa tükürdü ve her sabah kiliseye giden bir tip değildi, bundan çok uzaktı!

GERONIMO

GERONIMO

Kimseden korkmazdı. Polis bile önünde saygıyla eğiliyordu. Caïta'nın karakter özelliklerini eklediğimde filmi de yapmış oldum. Céline Sallette üstesinden geldi ve o ifadeyi aldı. Ona hayat kattı. **MB:** Bu film, film çekme yönteminizi değiştirdi mi? **TG:** Erkekleri ve kadınları farklı şekilde filme çekersin. Bu yeni bir yazma şekli, başkasının gözünden görülen bir film. Céline ile kullandığım perspektif bu. Çingeneler der ki birini gözlerinden belli olan ruhunun içinden görürsün sanki bir penceredenmiş gibi. Céline Sallette'de de bu vardı, hep duygularla yüklüydü. Kamera bir tanık olarak hep onun üstündeydi. Görüntü yönetmeninin hep etrafında olmasına alışmak zorundaydı. Görüntü yönetmeni ona yapıştı. Bir kez kırk kere çekim yaptığında, kendine çok kızdı. Ben de onu rahatlatmaya çalıştım: 'Boş ver önemli değil, acele etme.'

MB: Profesyonel olmayan oyuncular seçerek yeni bir dinamik mi arıyordunuz?

TG: Ben canlı olmasını istedim, hiç kimsenin oynuyormuş gibi görünmesini istemedim. Ben zaten onu Transylvania'da Asia Argento'yla yaptım. Sahne repliklerini daha gerçekçi olsun diye bir gece önce yemekte dağıttım ve çekim sırasında bile sürekli değiştirdim. Çoğu oyuncunun pratik olarak deneyimi yoktu. Bu bölümleri oynamaları için profesyonel olmamaları gerekiyordu. Daha fazla oyunculuk deneyimi olanların tepkilerine şaşırmıştım. Sahneyi ve ne görmek istediğimi anlattım. Numara yaptıklarını hissedersen kamerayı kesiyordum. En zor kısmı Nil'in abisini oynayacak kişiyi seçmekti. Kafamda sabit bir fikir vardı. Bir hip-hop dansçısı arıyordum. Ayrıca kız kardeşini namus uğruna öldürmek isteyen bir karakter olmasına rağmen izleyicinin de ona karşı şefkat beslemesini istiyordum.

Tatlı, gözü kara ve aynı zamanda sert olması gerekiyordu. Son anda Rachid Yous'la tanıştım. Onu ilk gördüğümde hemen doğru kişi olduğunu anladım. Gözlerinin içinde sevecenlik vardı. O daha çocuktuk, sürekli 'Bana oynamayı öğret, bana oynamayı öğret' deyip duruyordu. Ve ben de 'Sadece kendin ol' diye cevap verdim. Tek korkum onun çok hassas olabilirdi çünkü sıkıntılı bir geçmişi var. Bir gün patlamasından korkuyordum ki numarası gerçeğe dönüşebilirdi. Ancak cesur olmanız ve risk almanız gerekiyor yoksa film olmaz.

MB: Sekiz haftalık çekim nasıl geçti?

TG: İlk güne Nil'in abisi Fazil karakterinin çılgına döndüğü yoğun bir sahneyle başladık. Ona repliklerini verdim, o oynadı ve dedim ki 'Kes. Hayır Rachid, sana söyledim bu filmde kimse rol yapmıyor. Gerçek olması gerekiyor, kameranın önünde yaptığın hiçbir şey numara değil. Rol yapmak yok.' Yirmi oyuncu, otuz teknisyen, gece yarısı, ışıklar açık, her şey hazır ve ben arabada oturmasını setten uzaklaşmasını önerdim. 'Öfkeyle dolana kadar buraya gelme, ve aldatmaca yok.' O Çıktı ve biz bekledik. Kameranın her an çekim için hazır olması gerekiyordu. Kırk dakika geçti, Céline gerçekten sinirleniyordu, Rachid'i biraz rahat bırakmamı istedi. İnsanlara yardım etmek onun doğasında var. Diğer oyuncular bunun delilik olduğunu düşünmeye başladılar. 'Konsantre olun, eğer onun sahnesini berbat ederseniz, çok kötü olacak.' Bir iğnenin düşüşünü bile duyabiliyorsunuz. Rachid geldi ve sahneyi çektik. O gerçekten mükemmeldi. Ancak kimsenin zarar görmemesinden emin olmak için şiddetin ölçüsünü ayarlamak zorunda kaldım. Herkesin sınırları gergindi. O andan itibaren onu nasıl oynatacağımı biliyordum. Acemi bir oyuncuya yol göstermiyorsun, talimatları vermiyorsun, tıpkı bir ata

yaptığın gibi. Kamera önünde kalbinin atması gerekiyor. Hakaret yok, aşağılama yok, baskı yok, sadece kelimeler var

MB: Yani, yönetmenlik sırasında rahattınız?

TG: *Geronimo* önceki filmlerime göre farklı bir film. Daha özgür hissettim. Setlerde hiç duvar ve araba istemedim. Tüm bariyerlerden kurtulmak istedim böylece kamera hiçbir yere çarpmadan gidip gelebilecekti. Kapalı alanlar, Saint-Etienne'e yakın bir katedralin iki katı büyüklüğünde eski terk edilmiş bir metal işleme fabrikasında bir alanda çekildi. Filmde açık mekanlar her yer. Yönetmenliği kısıtlayacak hiçbir şey yoktu. Sahne ne olursa olsun, sürekli 360°de çekim yaparak oyuncuyu her şekilde izleyebiliyorduk. Kameranın ayağı yoktu, görüntü yönetmeni Patrick Ghiringhelli'nin sürekli omzunda olan bir el kamerasıydı. Orta yakınlığı çekerken ve ileri geri gitmek zorunda kaldığımızda, hep anlık oluyordu. Bunu daha önce hiç filmlerimde yapmamıştım, bu demek oluyor ki hiçbir zaman bir oyuncuyla veya duyguyla yavaşlamak zorunda kalmadım.

MB: Filmin odak noktası görücü usulü evlilikten İspanyol asıllı sevdiği adam ucky'nin kollarına koşan Türk bir aileden gelen bu genç kadın Nil. Filmi yaparken, bu geleneği kinamayı mı amaçlıyordunuz?

TG: Ben filmlerin için hep kendi kişisel geçmişime dalarım: hepsinde Çingeneler var ve bunda ise gençlik yıllarımın sokak eğitimcileri var. Görücü usulü evliliklere iseB— en on bir yaşındayken Cezayir'de gecekonduların olduğu bölgeye yakın banliyöde yaşıyordum. Bir gün erkek kardeşim kayboldu. Marlon Brando gibi çok yakışıklı bir adamın sürekli başı deritte olduğunu düşünün. Bir gece annem ona yemek götürmem için beni ormana gönderdi.

Dedi ki 'Ne yaparsan yap, hiç kimseye söyleme.' Bundan birkaç gün önce ailem ona tammadığı bir kızla evlenmesini söylemişti ve o da kaçtı. Bir eş ya da çocuk istemeyen erkek kardeşimin mutsuzluğunu ve kederini gördüm. On gün sonra eve geldi ve evlendi. Büyük babam bana nazikçe dedi ki, 'Sıra sende' Evden kaçıp Fransa'ya geldiğim sıraydı. Bu hikaye filmdeki Nil'in hikayesi gibi. Kaçan bu kıızı göstermek aslında geçmiş yıllardan kalma bu deneyime karşı olduğumu göstermek gibi. Benim ailemde hiç namus cinayeti olmadı. Ancak bu Kuzey Afrika'da, Türkiye'de, Hindistan'da çok yerleşik bir durumBana göre ölüm gibi. Bugün bu çağda olmaması gerekir. Bu Orta Çağlara bir dönüştür. Hemen hemen yüz yıldır bu gelenekleri duymadığın zaman 'Biz böyle yapıyoruz.' diyen insanlara 'Hayatındaki bazı rahatsızlıklardan dolayı mı buna tutunuyorsun?' demek istiyorum. On sekiz olduklarında kendilerini aile reisi ilan edip kendi kız kardeşlerine zarar vermek istiyorlar. Bu tam bir deliliktir. Filmde Fazil başka bir dönemden gerçek bir Anadolu Türkü olarak uyanır. Var olabilmek için büyük büyük babasının zamanına geri döner. Bunu devam ettiren aileler için, bu utanç o kadar kara ki bununla yaşamak onlar için çok zor. Dışarı çıkmayı bırakıyorlar, komşularının gözlerine bakamıyorlar. Bu onları öldürüyor. Bu lekeyi temizlemenin tek çaresi kızlarını veya kız kardeşlerini göndermek, odern kızların öğrenciyken kendilerini böyle durumlarda bulduklarını düşünmek beni üzüyor, onların bir hayatı var.

MB: Bu ayrıca, toplumun bu gelenekleri ve intikam cinayetlerini önleyemediğini söylemenin bir yolu mu? **TG:** Toplumun bununla uyum içinde olmayan kuralları var.

GERONIMO

Polis harekete geçmek için güçlü değil, bu yüzden pat diye söyleyemiyoruz, o da kuzeniyle evlenecek olabilir. Filme konu olunca çılgına döndü. Eğer bir aile erkek kardeşlerinin kız kardeşlerini öldürmek istediğini söyleyerek polise giderse, polis ‘Yazılı olarak şikayette bulunun.’ der. Hiç kimse kendi ailesini şikayet etmeyeceği için bu anlamlı olmaz. İbareleri ve yasaları olmayan bu uygulamalar modern ve batılı topluma uymuyor, ve bu çağdışı adımı kavrayamıyorlar. Bu ilkel bir şeydir. Şu var ki bunu uygulayanlar çağ dışı değil. Arabaları, cep telefonları var...Onlar modern insanlar. Umarım filmim bu hüsranı gösterir. Bu sadece Romeo ve Juliet ya da Garcia Lorca’nın Kanlı Düğün’ü gibi bir hikaye değil. İzleyicilerin geleneğin kurbanı olmuşlardan etkilenmelerini, terörizmin kökeninde olduğuna inandığım rahatsızlığı hissetmelerini istedim. Bu namus cinayetlerinin oluşturduğu yeni bir dil, yani artık zarar görme korkusu olmayan, dokunulmazmış gibi görünen bir adamın oluşturduğu yeni bir şey. Topum güçsüz, kaybolmuş ve tamamen silahsız.

MB: Filmde şiddet, müzik ve dans eşliğinde işleniyor. Neden Türkler ve İspanyollar arasındaki atışmayı daha açık göstermediniz?

TG: Ölümünden önce Stéphane Hessel’a şöyle söyledim: ‘Biliyorsun, şiddete karşı bir film yapacağım ama parçalamaktansa bunu göstermek zorunda kalacağım.’ Ona göre şiddete başvurmazken bir şiddet filmi yapmak yapılacak en zor şeydi. Bilhassa kimsenin şiddetten keyif almasını istemem. İçten içe yeryüzünün altında kaynayıp hiç patlamayan bir şiddet Geronimo’nun her yerinde var. Müzik heyecan ve huzursuzluk enjekte ediyor, bekleminin gerilimini vurguluyor. Şiddetli sahnelerden birinin açık açık çekilerek acımasız olmasını istedim. Görüntü yönetmenime şunu dedim, ‘Bunu Marsilya’da olduğu gibi çok aptal ve saçma olduğunu göstermek için günün ortasında berbat bir beyaz ışıkla yapacağız.’

GERONIMO

Vuruşlar çekilmez, aceleyle çekilir. Kan çok daha sonra gelir. Bunun alçak gönüllülükle alakası yok, bunun gösterilmemesinden yanaydım. Asıl gösteri müzik ve dans. İki grubun da birbirine göğüs gerdiği sahnelerde bağırın, onları alkışlayan insanlar var. Aslında dehşet içindeler ama bunu dans ederek gösteriyorlar. Tüm oyuncular her bir dans adımının şiddetli bir hareket olduğunu biliyordu. Sanki okun ne zaman fırlayacağını bilmeden yayı germek gibi. Sonra da her şey yozlaşır.

MB: Müziği filmin merkezine nasıl oturtunuz? Belirli sahneler bir müzikal gibi. Batı Yakasının Hikayesi geldi aklıma...

TG: Çatışma sahneleri en zor olanlardı; bir tanesi 7 dakikalık dizili bir çekimdi. Bir Türkçe versiyon bir de İspanyolca versiyon olarak iki farklı müzik türü vardı. Kurguya göre ve hangi klanın ekranda olmasına göre flamenkoyu Türk müziğiyle birleştirdik. İki çetenin de silahlarını gösterdiğinde ve baskı iyice yükseldiğinde, her silah aslında bir müzik enstrümanıydı ve oyuncular/ müzisyenler kulaklık takıyordu böylece mükemmel bir ritim içinde kalabildiler. Setteki her bir element müzikale dönüştü. Örneğin, karakterlerden birinin vurduğu direk eklediğimiz enstrümanlar sayesinde müthiş bir tını oluşturdu: odunun ötesinde bas ve davul var. Müziğin çok önceden bestelenmesine rağmen, sonunda her şey ritim içinde çekildi, çünkü müzik her zaman filmlerimin başlangıç noktası olmuştur. Delphine Mantoulet ve Valentin Dahmani film başlamadan 18 ay önce yani ben senaryoyu yazmaya yeni başladığımda çalışmaya başladılar. Türk ve İspanyol topluluklarını seçtim çünkü bu ülkelerin müzikleri bana hep cazip geliyor. Türk müziği benim sevdiğim tüm müziklerin kökünü oluşturuyor:

‘oğu oyuncunun’
.ratik deneyimi
yoktu. Bu bölümleri
oynamaları için
profesyonel
olmamaları
gerekiyordu.’”

Arap, Flamenko, Yunan müzikleri... Türkiye’den İspanya’ya hep aynı ritimler mevcut. Şarkıların Aman Aman diye başlama biçimleri var sonra da hikaye devam eder. Bunu şarkının tonunu bulmak için başlangıç noktası olarak kullanıyorlar. Bu filmde de oldu, filme gidebilecek ritim ve müziği bulmak zorundaydım. İspanyol aile için, filmde çocukların bir hip-hop ritmiyle uyum sağlayabileceği modern flamenko var. Flamenko, çingenelerin Hindistan, Türkiye, Romanya ve diğer Doğu ülkelerinden geçerken karşılaştıkları tüm ritimleri kapsar (İyi Yolculuklar filmimde de gösterdim). İspanya tüm batı ve oryantal müziğinin kültür karışımıdır. Ben hep müzikle yönlendirilmişimdir.

‘Tek korkum onun çok hassas olmasıydı çünkü sıkıntılı bir geçmişi var. Bir gün patlamasından korkuyordum ki numarası gerçeğe dönüşebilirdi. Ancak cesur olmanız ve risk almanız gerekiyor yoksa film olmaz.’”

GERONIMO

GERONIMO

Senaryo ve Yönetmen
TONY GATLIF

CÉLINE SALLETTE Geronimo
RACHID YOUS Fazil
DAVID MURGIA Lucky
NAILIA HARZOUNE Nil
VINCENT HENEINE Antonieto
ADRIEN RUIZ El Piripi
AKSEL USTUN Kemal
TIM SEYFI Tarik
SÉBASTIEN HOUBANI Hassan
FINNEGAN OLDFIELD Nikis Scorpion
ARTHUR VANDEPOEL Alex
MARYNE CAYON Soda
PIERRE OBRADOVIC Yougos
ALEXIS BAGINAMA ABUSA Yaxa

ve
SERGI LOPEZ

Hip-hop daçıları
MOUSSA FOMBA Wil
OMAR BEN SMAİL Roma
AHMED CHOUIKHI Zigzag
MEHDI HARHAD Aboo

Flamenko daçıları
TOMASITO Bocanegra
PRADO JIMENEZ Prado

D.O.P.
PATRICK GHIRINGHELLI

Orijinal film müziğı
DELPHINE MANTOULET
VALENTIN DAHMANI

Müzik yönetim
TONY GATLIF

Ses
PHILIPPE WELSH

Kurgu
MONIQUE DARTONNE

Ana yapımcı
DELPHINE MANTOULET

1.yönetmen asistanı
JEAN-LUC ROZE

2.yönetmen asistanı
VALENTIN DAHMANI

Yönetmen asistanı
JULIEN DARA

Senaryo
ANDRA BARBUICA

Oyuncu Seçimi
EVE GUILLOU

Genç oyuncu seçimi
VÉRONIQUE RUGGIA

Yapım yönetim
CHRISTIAN PAUMIER

Birim yönetim **NICOLAS
BEAUSSIEU**

Ses Düzenleme
ADAM WOLNY

Mix
DOMINIQUE GABORIEAU

Kostüm
CATHERINE RIGALT

Makyaj
LAURENCE GROSJEAN

Set fotoğrafçısı
PIERRE PESSEL

TONY GATLIF Filmografisi

1975: **LA TETE EN RUINES**

1978: **LA TERRE AU VENTRE**

1981: **CANTA GITANO** - Kısa film
César Ödülleri'nde aday 1982

1982: **CORRE GITANO** (İspanya yapımı)

1982: **PRINCES**
Münih Avrupa Film Festivali'nde Büyük Ödül
Taormina Film Festivali'nde Büyük Ödül
Valladolid Festivali'nde Gümüş Epi

1985: **RUE DU DEPART**
Floransa Fransız Film Festivali'nde Büyük Ödül

1988: **PLEURE PAS MY LOVE**

1990: **GASPARD ET ROBINSON**

1992-93: **LATCHO DROM / İYİ YOLCULUKLAR**
Belirli Bir Bakış Ödülü - Cannes Film Festivali 1993
'La mémoire France Libertés Danielle Mitterrand' Ödülü
En İyi DeneySEL Film - Amerikan Eleştirmenler Ödülü 1996

1994: **MONDO** (J.M.G. Le Clézio'nun romanından)

1997: **GADJO DILO / ÇILGIN YABANCI**
Locarno 1997: Gümüş Leopar
En İyi Kadın Oyuncu Bronz Leopar (Rona Hartner)
Amerika Özel Büyük Ödül
Rotterdam 1998: Halk Ödülü
César Ödülleri En İyi Müzik Adayı 1998

1998: **JE SUIS NÉ D'UNE CIGOGNE**

2000: **VENGO**
Resmi Seçki: Venedik Film Festivali 2000 ve Toronto Film Festivali 2000
César Ödülleri En İyi Müzik Adayı 2001

2002: **SWING**
Resmi Seçki: Berlin Film Festivali 2002

2004: **EXILS**
Cannes Film Festivali - En İyi Yönetmen Ödülü
César Ödülleri En İyi Müzik Adayı 2005

2006: **TRANSYLVANIA**
Resmi Seçki: Cannes Film Festivali 2006 Kapanış Filmi

2010: **KORKORO**
Montreal Dünya Film Festivali - Amerika Büyük Ödülü
Henri Langlois Ödülü 2011
César Ödülleri En İyi Müzik Adayı 2011

2012: **INDIGNADOS**
Berlin Film Festivali 2012 - Panorama Açılış Filmi